

[Bertel Haarder]

30, så er det noget, der begynder at tælle i statistikken.

Det er et ret typisk eksempel på den delvis handlingslammede regering, vi har. Måske er regeringen bange for at lægge sig ud med de personalegrupper, som vil protestere mod besparelser, men her skal regeringen for det første hele tiden tænke på, at selv om den sparede lidt – og det er såmænd ret beskedent, hvad f. eks. venstre har foreslået sparet på konkrete konti – selv om regeringen gik med på samtlige disse spareforslag, så var der jo aldeles omgående indtil flere ledige stillinger til hver eneste, som blev afskediget. Der oprettes jo, som jeg nævnte, 847 nye stillinger alene inden for staten med denne finanslov plus det, der kommer i aktstykkerne og plus alt det, der kommer ude hos kommunerne. Selv om man skulle fjerne nogle stillinger og sige, at nu er det altså enkelte afskedigelser, det drejer sig om, hvad ville der så egentlig ske ved det? Kan man virkelig have en regering, som ikke tør gøre sådan noget? Det kan man ikke i denne tid, så vidt jeg kan se.

Regeringen skal for det andet være opmærksom på, at disse klager over besparelser ofte slet ikke har noget med virkeligheden at gøre. Klagerne dækker ofte over det stik modsatte. Man kan ligefrem opstille en ny lov til beskrivelse af dette fænomen. Loven lyder: jo større væksten bliver på et område, jo højere lyder klagerne og kravene om yderligere vækst. Det skyldes jo, at mere personale giver mere tid og flere penge til at fremsætte yderligere krav og klager, så det er en yderst logisk lovmæssighed, jeg her har påpeget.

Blandt de utallige eksempler kan jeg nævne Danmarks Radio, som har Danmarksrekord, både når det gælder overdådige vilkår, og når det gælder faglige aktioner. Aktionerne stiger med forbedringerne.

Et andet område er det område, der har den allerstørste vækst, nemlig daginstitutionerne, som lige præcis også er det område, hvor strejketruslerne og aktionerne har bredt sig aller mest, garneret med påstande om uendelige nedskæringer. Som der stod i det sidste nummer af BUPLs blad: »Nu forsvandt den sidste rest af velfærdsstaten«. Ja, det var altså i det år, hvor der blev oprettet 6.500 nye stillinger inden for dette område, og hvor en ganske klækkelig del af disse stillin-

ger ikke gik til børnene, men til en forbedret bemanning med personale. At det også er til gavn for børnene, skal jeg ikke benægte, men det er så sandelig også til gavn for personalet. Alligevel lyder overskriften, at det var den sidste rest af velfærdssamfundet, der forsvandt. Det siger noget om, hvor forløjet debatten er.

Jeg blev så glad, da jeg i går aftes så, at TV-Avisen nu vil til at gå skarpt og kritisk og tæt på enhver demonstration, som for fremtiden kommer her på Christiansborg slotsplads og andre steder. Nu kan jeg forstå, at vi for fremtiden hver eneste gang skal se stuehuset og hjemmet, den private bolig, og få belyst de private vilkår derhjemme hos dem, som laver demonstrationer. Glimrende, en ny kurs for Danmarks Radio, som jeg giver min fulde tilslutning. Lad os få nyhedsformidlingen til at gå tæt på og bruge finansministerens nyhedsformidling. De behøver kun at tage fotokopi af to sider omme bag i bogen, hvor man har personalestatistikken, og hvor man, hver gang der er en demonstration, vil kunne konstatere: ja, det er et område, hvor de har haft 3.000 nye stillinger i år, og næste gang er det måske 5.000 nye stillinger, og sådan er det vokset. Det er en udmærket form for kritisk journalistik, som har min fulde sympati. Lad os fortsætte med det.

I Kommunernes Landsforenings udmærkede sparekatalog kan man læse følgende lærerige betragtninger:

»Fremvæksten af offentligt ansatte specialgrupper har udviklet sig til en ny magtfaktor i det politiske system, hvor faglige og personlige interesser for at øge de offentlige aktiviteter kan være vanskelige at gennemskue. Stigningen i den offentlige sektor er bygget op omkring en planlægning, der tager som udgangspunkt, at problemerne skal løses ved hjælp af flere af den slags aktiviteter, man har i forvejen. De bestående planlægningssystemer lægger slet ikke op til overvejelse over, om der kunne være andre måder at løse problemerne på.«

Det er netop sagen i en nøddeskal, og det er forklaringen på den fantasiløse vækst i både uddannelses-, social- og sundhedssektoren. De traditionelle, kostbare løsninger forstærker deres monopol på hver deres område, og gratisprincippet og skattetrykket sikrer i fællesskab, at andre og billigere løsninger ikke får en chance. Finansministerens em-